

Arrest

nr. 197 942 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2017 met referentienummer 71680.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2016 wordt voor de verzoekende partijen te Temse een aankomstverklaring opgesteld.

1.2. Op 12 januari 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwanten in opgaande lijn van de echtgenoot van de Unieburger, zijnde hun schoondochter, mevr. D.A.

1.3. Op 10 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Betrokkene legt hieromtrent volgende bewijzen voor:

Attest ziektekostenverzekering dd. 3.04.2017 op naam van betrokkene en een derde;

Attesten dd. 27.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en een derde tot op datum van het attest een steun ontvangt vanwege het OCMW te Temse.

Arbeidsovereenkomst bij werkgever kartonnagebedrijf Mels BVBA dd. 28.02.2017 + loonfiche maart 2017- loonfiches periode 16.01.2017 - 22.01.2017 en 20.02.2017 - 5.03.2017 bij werkgever Synergie Belgium NV; arbeidscontract Synergie intérim (Kartonnagebedrijf Mels BVBA) dd. 10.01.2017; attesten RVA dd. 5.01.2017 (verhoor in het werkloosheidsbureau); attest RVA dd. 18.04.2016 en 5.01.2017 betreffende loopbaanonderbreking C62; individuele rekening periode 1.01.2016 - 30.09.2016 en 01.01.2015 — 31.12.2015; arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid (t-interim) dd. 3.10.2016, loonfiche periode 3 10 2016 - 9.10.2016 (t-interim); vervangingsovereenkomst voor werklieden SSP Belgium dd. 12 12 2014; loonbrieven SSP Belgium periode 1.01.2015 - 31.05.2015; individuele rekening SSP Belgium periode 1.12.2014-31.12.2014; Fiche nr. 281.10-jaar 2014; overeenkomst van uitzendarbeid MANPOWER voor week: 21, 42, 43 en 45 van het jaar 2014 + loonfiches voor de weken 33, 34, 41, 42 van het jaar 2014; loonstaat bij werkgever Filantwe voor de maanden oktober-, november-, december 2011' attest RJV dd. 26.05.2015 en 8.05.2016 voor de prestaties voor het jaar 2014 en 2015; aangifte personenbelasting 2015, inkomsten 2014; aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor de aanslagjaren 2013-2014-2015.

- Attesten Western Union als bewijs financiële steun dd. 2.06.2016 en 13.09.2016 van de referentiepersoon aan betrokkene; overzicht geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene (dd. 4.01.2011, 27.07.2012, 24.08.2012, 14.04.2015); overzicht geldstortingen van referentiepersoon aan derden; geldstortingen van een derde aan betrokkene en derden. De stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene zijn te beperkt en onregelmatig om aanvaard te worden als bewijzen van financiële steun in het verleden. De andere geldstortingen zijn echter niet aan betrokkene gericht of zijn niet afkomstig van de referentiepersoon en tonen bijgevolg niet aan dat betrokkene financieel gesteund werd door de referentiepersoon.

- Attest van Republique de Serbie 'service de cadastre et immobilier dd. 2.03.2017 en 3.04.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom/onroerend goed heeft op het grondgebied van de

gemeente Zitorado. Echter, dit attest zegt niks over mogelijke eigendommen/onroerende goederen buiten het grondgebied van Zitorado.

Attest van Republique de Serbie 'centre de travail social' dd. 24.11.2016 en 3.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 4.06.2016 geen financiële steun (d'aide sociale) ontvangen heeft. Echter, dit attest zegt niet of betrokkene mogelijks andere vormen van inkomsten verkreeg/verkrijgt.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 9.01.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het A1 van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

De motieven van de tweede bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Betrokkene legt hieromtrent volgende bewijzen voor:

Attest ziektekostenverzekering dd. 3.04.2017 op naam van betrokkene en een derde;

Attesten dd. 27.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene, referentiepersoon en een derde tot op datum van het attest geen steun ontvangt vanwege het OCMW te Temse.

Arbeidsovereenkomst bij werkgever kartonnagebedrijf Mels BVBA dd. 28.02.2017 + loonfiche maart 2017; loonfiches periode 16.01.2017 - 22.01.2017 en 20.02.2017 - 5.03.2017 bij werkgever Synergie Belgium NV; arbeidscontract Synergie intérim (Kartonnagebedrijf Mels BVBA) cid. 10.01.2017; attesten RVA dd. 5.01.2017 (verhoor in het werkloosheidsbureau); attest RVA dd. 18.04.2016 en 5.01.2017 betreffende loopbaanonderbreking C62; individuele rekening periode 1.01.2016 - 30.09.2016 en 01.01.2015 - 31.12.2015; arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid (t-interim) dd. 3.10.2016; loonfiche periode 3.10.2016 - 9.10.2016 (t-interim); vervangingsovereenkomst voor werklieden SSP Belgium dd. 12.12.2014; loonbrieven SSP Belgium periode 1.01.2015 - 31.05.2015; individuele rekening SSP Belgium periode 1.12.2014 - 31.12.2014; Fiche nr. 281.10 -jaar 2014; overeenkomst van uitzendarbeid MANPOWER voor week: 21, 42, 43 en 45 van het jaar 2014 + loonfiches voor de weken 33, 34, 41, 42

van het jaar 2014; loonstaat bij werkgever Filantwe voor de maanden oktober-, november-, december 2011; attest RJV dd. 26.05.2015 en 8.05.2016 voor de prestaties voor het jaar 2014 en 2015; aangifte personenbelasting 2015, inkomsten 2014; aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor de aanslagjaren 2013-2014-2015.

Attesten Western Union als bewijs financiële steun dd. 2.06.2016 en 13.09.2016 van de referentiepersoon aan een derde; overzicht geldstorting van de referentiepersoon aan betrokkene (dd. 10.11.2010); overzicht geldstorting van referentiepersoon aan derden; geldstorting van een derden aan derden: Deze ene geldstorting van de referentiepersoon gericht aan betrokkene is te beperkt en onregelmatig om aanvaard te worden als bewijzen van financiële steun in het verleden. De andere geldstorting is echter niet aan betrokkene gericht of zijn niet afkomstig van de referentiepersoon en tonen bijgevolg niet aan dat betrokkene financieel gesteund werd door de referentiepersoon.

Attest van Republique de Serbie 'service de cadastre et immobilier' dd. 2.03.2017 en 3.04.2017 : Deze documenten spreken niet over betrokkene zelf en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van onvermogen.

Attest van Republique de Serbie 'centre de travail social' dd. 24.11.2016 en 3.03.2017: Deze documenten spreken niet over betrokkene zelf en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van onvermogen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 09.01.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de schending van de motiveringplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel uiteen als volgt:

“1.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, 1e lid, 4° van de Vreemdelingswet een bloedverwant van een in België verblijvende burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan 3 maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de burger van de Unie die hij begeleidt of vervoegt.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moet bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, worden beoordeeld of deze vreemdeling wegens zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ, 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ, 9 januari 2007, C-I/05, Jia).

Dat het begrip ‘ten laste’ zijn volgt uit artikel 3.2 van de EU richtlijn 2004/38, waarbij verwezen dient te worden naar de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 die stelt dat – om vast te stellen of familieleden ten laste zijn – geval per geval moet worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst op het ogenblik dat zij verzocht om hereniging met de Unieburger.

Het ‘ten laste zijn’ is bovendien een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ, 9 januari 2007, C-I/05, Jia).

Dat verzoekers wel degelijk aangetoond hebben ten laste te zijn van hun in België gevestigde Nederlandse dochter.

2.

Immers, verzoekers hebben ettelijke bewijzen van het verzenden van geld door hun dochter en schoonzoon voorgelegd.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat sedert 2010 nagenoeg maandelijks geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en haar echtgenoot aan verzoekers. M.a.w. de laatste 7 jaar hebben de dochter en schoonzoon van verzoekers hun financieel onderhouden!

Dat de bestreden beslissing evenwel opmerkt dat het de geldstortingen door de dochter van verzoekers (A.D. (...)) te beperkt en te onregelmatig zouden om aanvaard te worden als bewijzen van financiële steun in het verleden.

Dit, terwijl verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat de overige stortingen (bijna maandelijks) gebeurd zijn door de Heer D.D. (...), de echtgenoot van hun dochter en dus hun schoonzus.

Mevrouw A.D. (...) en de heer D.D. (...) zijn gehuwd en vormen dan ook op financieel vlak een huishouding. Dat het dan ook niet uitmaakt op gebied van huwelijksvermogensrecht of de stortingen gebeurden op naam van A.D. (...) of D.D. (...), nu dit één en hetzelfde gezin is.

Verweerder is hiervan nochtans genoegzaam op de hoogte!

Dat evenwel geen enkele motivering gegeven wordt waarom met de stortingen op naam van de Heer D.D. (...) geen rekening wordt gehouden, terwijl de stortingen uit één en hetzelfde vermogen gebeurden.

Dat het dan ook niet redelijk is om te stellen dat verzoekers niet ten laste zouden zijn van de referentiepersoon, louter omwille van het feit dat het de schoonzoon van verzoekers was die de betalingen regelde in plaats van de dochter zelf.

Dat de betalingen soms gebeurden op naam van vrienden van verzoekers, omdat verzoekers niet steeds zelf de stortingen konden ophalen, nu zij hiervoor een heel eind dienden te rijden. Uit alles blijkt nochtans ontegensprekelijk dat de betalingen aan verzoekers gericht waren. Temeer daar er geen

enkele reden voorhanden is in hoofde van de dochter en schoonzoon van verzoekers om betalingen te doen aan derden.

Overigens gebeurden het merendeel van de stortingen op naam van verzoekers zelf, zodat het dan ook niet redelijk is om te stellen dat al deze stortingen niet kunnen worden aanvaard.

Dit terwijl sedert maar liefst 2010 bewijzen voorliggen dat het gezin van de referentiepersoon nagenoeg maandelijks gelden overmaakte aan verzoekers! Dat er dan ook sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening heeft gehouden met al de door verzoekers voorgelegde bewijzen, minstens deze op een onzorgvuldige wijze heeft onderzocht, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. nu verweerder geen enkele motivering heeft gegeven waarom hij geen rekening heeft gehouden met de stortingen gebeurd op naam van de schoonzoon, niettegenstaande verweerder genoegzaam op de hoogte is dat deze laatste gehuwd is met de referentiepersoon en zij één en hetzelfde huishouden vormen.

3.

Dat de bestreden beslissing verder opmerkt dat de door verzoekers voorgelegde attesten, nl. attest van de 'service de cadastre et immobilier' en het 'centre de travail social' niet kunnen worden aanvaard als bewijs van onvermogen.

Het attest van kadaster zou enkel attesteren dat verzoekers geen onroerend goed hebben op het grondgebied van de gemeente Zitorado, doch niets zeggen over mogelijke eigendommen/onroerend goederen elders gelegen in Servië.

Dat in Servië evenwel elke gemeente zijn eigen soort van kadaster heeft, doch dit niet nationaal wordt bijgehouden. Het is voor verzoekers derhalve onmogelijk om een attest van een nationaal kadaster of dergelijke instelling te kunnen voorleggen waaruit al hun eigendommen (of het gebrek eraan) in Servië zou blijken.

Verzoekers kunnen onmogelijk alle gemeentes van Servië afschuimen met vraag hen een attest te bezorgen waaruit blijkt dat zij geen eigendommen in deze gemeente hebben.

Verzoekers hebben inmiddels de instanties in Servië gecontacteerd en trachten thans een attest of verklaring te bekomen waaruit blijkt dat Servië geen nationaal kadaster heeft. Van zodra zij eventueel in hun bezit hebben, zullen zij dit overmaken aan de Raad.

Voorts werpt verweerder met betrekking tot het attest van het centre de travail social op dat dit enkel attesteert dat verzoekers geen sociale steun ontvangen hebben, doch niet stelt of verzoekers mogelijks andere vormen van inkomsten verkregen hebben.

Ook dienaangaande geldt dezelfde opmerking dat verzoekers moeilijk alle mogelijke instanties kunnen aflopen om hen een attest te laten afleveren waarin staat dat zij geen inkomsten verkregen hebben.

Verzoekers hebben het attest van het centre de travail social voorgelegd omdat dit duidelijk maakt dat zij geen uitkeringen of steun ontvangen.

Dat bovendien artikel 40bis, §2, 1e lid, 4° Vw. enkel als voorwaarde stelt dat een bloedverwant van een in België verblijvende burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan 3 maanden kan laten gelden, indien hij ten laste is van de burger van de Unie die hij begeleidt of vervoegt.

Dat nergens in voormeld artikel voorwaarden worden gesteld hoe dit ‘ten laste zijn’ moet worden aangetoond.

Dat verzoekers reeds eerder hebben verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Jia waarin het Hof stelde dat het ten laste zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan worden bewezen (HvJ, 9 januari 2007, C/1-05).

Dat verzoekers hun ten laste zijn hebben aangetoond door de vele overschrijvingen van geld vanaf 2010 – en dus in tempore non suspecto – en de in Servië meest gangbare documenten om hun inkomsten of eigendommen aan te tonen.

Dat door het niet aanvaarden van de voorgelegde stukken en het eisen van andere documenten, verweerder dan ook voorwaarden toevoegt aan de wet die niet voorzien zijn in artikel 40bis, §2, 1e lid, 4° Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 1e lid, 4° Vw.

4.

Dat verzoekers bovendien sedert januari 2017 ononderbroken inwonen bij hun dochter en schoonzoon, welke volledig in hun onderhoud voorzien.

Een dergelijke samenwoning – in combinatie met de voorgelegde attesten en bewijzen van stortingen sedert 2010 – is dan ook een begin van bewijs dat verzoekers ten laste zijn van de referentiepsoon.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Het gegeven dat de verzoekende partij sinds 1 maart 2015 bij de Nederlandse referentiepsoon woont en dat de Nederlandse referentiepsoon de huur betaalt, kan een begin van bewijs vormen dat de ascendent in België ten laste is van de Nederlandse referentiepsoon” (RvV, 24 februari 2016, nr. 162.702).

Dat verzoekers dan ook wel degelijk aangetoond hebben ten laste te zijn van hun Nederlandse dochter en zij nogmaals willen benadrukken dat sedert 2010 – en dus jaren tevoren in tempore non suspecto – hun dochter en schoonzoon bijna maandelijks geld overmaakten aan hen.

Dat dit op zich reeds een bewijs is van het feit dat verzoekers wegens hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

Dat de bestreden beslissing om al deze redenen dan ook dient vernietigd te worden.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert op het eerste middel als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers op 12 januari 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden als bloedverwanten in opgaande lijn, in functie van hun schoondochter, D.A. (...). Zij legden een geboorteakte voor (D.D. (...)) is de zoon van verzoeker) en een huwelijksakte tussen DEMIR Anita en de heer D.D. (...).

Verzoekers dienden te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40bis, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verzoekers betwisten niet dat zij dienden aan te tonen dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon, namelijk hun schoondochter.

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers onder meer de volgende documenten overmaakten ter staving van de aanvraag:

- Arbeidsovereenkomsten, loonfiches, aanslagbiljetten periode 2013-2017 op naam van de schoondochter, zijnde de referentiepersoon;
- Attest western Union op 2/6/2016 en 13/9/2016;
- Overzicht geldstortingen van schoondochter aan verzoekers op 4/1/2011, 27/7/2012, 24/8/2012 en 14/4/2015;
- Overzicht geldstortingen van schoondochter aan derden;
- Geldstortingen van een derde aan verzoekers en derden;

- Attest van Republique de Serbie « service de cadastre et immobilier » d.d. 2/3/2017 en 3/4/2017 ;

- Attest van Republique de Serbie 'centre de travail social' van 24/11/2016 en 3/3/2017.

Uit de attesten van de western Union d.d. 02/06/2016 13/9/2016 blijkt dat hun schoondochter op die data het bedrag 110 en 70 euro heeft gestort aan verzoekers.

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers bijgevoegde transactieoverzichten "sent transactions-sender" zelfs geen melding bevatten van de valuta. Op die manier kan dus niet worden vastgesteld welke bedragen effectief werden overgemaakt aan verzoekers.

Uit het transactie overzicht "sent transactions-sender" blijkt dat de schoondochter op bepaalde tijdstippen geld overmaakte aan verzoekers, doch eveneens dat veel van de stortingen gericht werden aan derden (B.B. (...), P.D. (...), K.M. (...), ...) De transacties naar verzoekers kan enkel worden vastgesteld voor juli 2010, maart 2012, mei 2011, december 2010 en voor een beperkt bedrag van max 50 euro per overschrijvingen.

Uit het transactieoverzicht "Sent Transactions – Sender (...) D.D. (...)" blijkt dat niet de referentiepersoon, maar wel de heer D.D. (...), op sporadische wijze, in de jaren 2011 en 2012, geld overschreef naar verzoekers. Hieruit blijken ook overschrijvingen naar derden.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing geoordeeld werd dat de stortingen van de referentiepersoon te beperkt en onregelmatig zijn om aanvaard te worden als bewijzen van financiële steun in het verleden. Het bestuur kan niet verweten worden om de geldstortingen afkomstig van de zoon niet in aanmerking te nemen omdat in casu de aanvraag werd ingediend niet in functie van hem, doch wel in functie van verzoekers schoondochter. Verzoekers betoog, dat de gelden van de heer Demir ook de gelden uitmaken van hun schoondochter, wordt op geen enkele manier gestaafd, noch verduidelijkt.

M.b.t. het bewijs van onvermogen betwisten verzoekers niet dat de door hen overgemaakte documenten enkel aantoont dat zij niet over eigendom of onroerende goederen beschikken in de gemeente Zitorado en dat de attesten niets zeggen over mogelijke eigendommen buiten diezelfde gemeente. Waar zij stellen dat het voor hen onmogelijk is om enig ander document te bemachtigen, laten zij na die bewering te staven. Bovendien werd dergelijk bewijs ook niet gevoegd bij hun aanvraag. Dezelfde redenering gaat op voor wat betreft het bewijs van het niet hebben van financiële steun, daar dit attest inderdaad niets zegt over enige andere inkomsten die verzoekers zouden hebben gekregen of verworven.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin tonen zij aan dat bepaalde elementen veronachtzaamd werden bij het nemen ervan en dat zij niet op de hoogte zijn van de motieven en de juridische grondslag op grond waarvan de beslissing werd genomen. Een schending van de door hen aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst er op dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en stelt dat de eerste verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden de stukken

opgesomd die de eerste verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet kan afgeleid worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon van in het herkomstland zodat niet afdoende blijkt dat de eerste verzoekende partij effectief ten laste is/was van de referentiepersoon. Voorts wordt nog gemotiveerd dat blijkt dat de eerste verzoekende partij sinds 9 januari 2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon, daar de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit onder eenzelfde dak te wonen. Concluderend wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3.3. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zal onderzocht worden in het kader van het artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 14 september 2016 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter, die gehuwd is met haar zoon in 2007.

Krachtens artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.;”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de eerste verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Uit de rechtspraak van het Hof (Jia) blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt gesteld wat volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie, die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

3.1.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart onder meer een overzicht van geldstortingen door de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit meerdere overschrijvingen blijken in de jaren 2011 en 2012 voor bedragen tussen de 40 en 1000 EUR, voorlegde.

De verwerende partij motiveert omtrent deze stortingen in de bestreden beslissing het volgende:

“geldstorting van een derde aan betrokkene (...): (...) De andere geldstorting (...) zijn niet afkomstig van de referentiepersoon en tonen bijgevolg niet aan dat betrokkene financieel gesteund werd door de referentiepersoon.”

3.1.3.5. De verzoekende partijen betogen dat zij ettelijke bewijzen van het verzenden van geld door hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon) hebben voorgelegd, dat uit deze documenten blijkt dat sedert 2010 nagenoeg maandelijks geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en haar echtgenoot, dat deze laatste met andere woorden de laatste zeven jaar hen financieel hebben onderhouden. Zij wijzen er op dat de verwerende partij ervan op de hoogte is dat de overige stortingen – niet van de referentiepersoon – gebeurd zijn door dhr. D.D., de echtgenoot van de dochter (lees: schoondochter), dat mevr. A.D., zijnde de referentiepersoon, en dhr. D.D. gehuwd zijn en dan ook op financieel vlak een huishouding vormen, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is, dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de stortingen op naam van dhr. D.D. geen rekening wordt gehouden, dat het dan ook niet redelijk is te stellen dat zij niet ten laste zouden zijn van de referentiepersoon louter omwille van het feit dat het hun schoonzoon (lees: zoon) was die de betalingen regelde in plaats van de dochter (lees: schoondochter) zelf.

3.1.3.6. In zoverre de verwerende partij er in de nota op wijst dat het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon vrij is nu er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, en dat deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert waarbij zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent, wordt gewezen op hetgeen volgt: De Raad ontkent niet dat de gemachtigde *in casu* beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendant/descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt de verzoekende partijen dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. *In casu* betwist de verwerende partij geenszins dat de eerste verzoekende partij in het verleden stortingen ontving van haar zoon, echtgenoot van de referentiepersoon. Waar de verwerende partij met deze stortingen geen rekening houdt motiverend dat deze afkomstig zijn van *“een derde aan betrokkene (...): (...) zijn niet afkomstig van de referentiepersoon en tonen bijgevolg niet aan dat betrokkene financieel gesteund werd door de referentiepersoon.”*, komt het de Raad voor dat deze interpretatie, waarbij de stortingen uitgaande van de echtgenoot van de referentiepersoon niet aanvaard worden als bewijs van ten laste zijn daar deze niet uitgaan van de referentiepersoon zelf, ingaat tegen de duidelijke lezing van het arrest Jia en Reyes van het Hof van Justitie zoals hoger geanalyseerd, waarin bij de beoordeling van het ten laste zijn wordt gekeken naar de steun die de ascendent ontving van de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of van diens echtgenoot, *in casu* de zoon van de eerste verzoekende partij.

3.1.3.7. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet gevolgd worden waar zij stelt dat haar niet kan verweten worden om de geldstorting van de zoon niet in aanmerking te nemen omdat *in casu* de aanvraag werd ingediend, niet in functie van hem, doch wel in functie van de schoondochter van de eerste verzoekende partij.

3.1.3.8. Gelet op wat hierboven wordt besproken, wordt een schending van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.9. De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verwerende partij nog stelt dat dient te worden opgemerkt dat de door de verzoekende partijen bijgevoegde transactieoverzichten *“sent-transactions-sender”* zelfs geen melding bevatten van de valuta en dat op die manier dus niet kan worden vastgesteld welke bedragen effectief werden overgemaakt aan de verzoekende partijen, wijst de Raad erop dat deze motivering niet kan teruggevonden worden in

de bestreden beslissing. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de eerste bestreden beslissing te herstellen. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bijgevoegde transactieoverzichten "*sent-transactions-sender*" op het eerste blad vermelden "*Currency code*" en dat daaronder terug te vinden is "*EUR*".

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog zou wensen aan te voeren dat de overschrijvingen die gebeurden door de zoon van de eerste verzoekende partij, en niet door de referentiepersoon, sporadische overschrijvingen betroffen in de jaren 2011 en 2012, dient de Raad ook hier vast te stellen dat deze motivering niet kan teruggevonden worden in de eerste bestreden beslissing. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de eerste bestreden beslissing te herstellen.

3.1.3.10. De voorgaande vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in de mate deze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omvat.

3.1.3.11. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de eerste bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de eerste verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.1.4. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

3.1.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de tweede verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst er op dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en stelt dat de tweede verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de tweede verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet kan afgeleid worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon van in het herkomstland zodat niet afdoende blijkt dat de tweede verzoekende partij effectief ten laste is/was van de referentiepersoon. Voorts wordt nog gemotiveerd dat blijkt dat de tweede verzoekende partij sinds 9 januari 2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon, daar de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit onder eenzelfde dak te wonen. Concluderend wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de tweede verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.4.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4.3. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zal onderzocht worden in het kader van het artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij op 14 september 2016 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter, die gehuwd is met haar zoon in 2007.

Krachtens artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.;”

3.1.4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar schoondochter die de Nederlandse nationaliteit bezit.

3.1.4.5. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de tweede verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

3.1.4.6. De verzoekende partijen menen dat zij wel degelijk aangetoond hebben ten laste te zijn van hun in België gevestigde Nederlandse dochter (lees: schoondochter) en dat zij ettelijke bewijzen van het verzenden van geld door hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon) hebben voorgelegd. Vervolgens houden zij een betoog betreffende het feit dat stortingen van geld gebeurden door de echtgenoot van de referentiepersoon en het onredelijk is hiermee geen rekening te houden en dat de betalingen aan vrienden ook aan hen gericht waren. Voorts houden zij een betoog betreffende de voorgelegde attesten van onvermogen. Zij stellen nog dat door het niet aanvaarden van de voorgelegde stukken en het eisen van andere documenten, de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet, dat zij bovendien sedert januari 2017 inwonen bij hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon), welke volledig in hun onderhoud voorzien, dat een dergelijke samenwoning in combinatie met de voorgelegde attesten en bewijzen van stortingen sedert 2010, dan ook een begin van bewijs is dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon, zij verwijzen naar een arrest van de Raad en stellen dat zij dan ook wel degelijk aangetoond hebben ten laste te zijn van hun Nederlandse dochter (lees: schoondochter) en dat sedert 2010 hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon) bijna maandelijks geld overmaakten aan hen, dat dit op zich reeds een bewijs is van het feit dat zij wegens hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

3.1.4.6.1. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de verzoekende partijen er aan voorbijgaan dat er voor de tweede verzoekende partij een afzonderlijke beslissing met een afzonderlijk motivering werd opgesteld. Betreffende de neergelegde bewijzen van financiële steun werd in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd *“Attesten Western Union als bewijs van financiële steun dd. 2.06.2016 en 13.09.2016 van de referentiepersoon aan een derde, overzicht geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene (dd. 20.11.2010); overzicht geldstortingen van referentiepersoon aan derden; geldstortingen van een derden aan derden: Deze ene geldstorting van de referentiepersoon gericht aan betrokkene is te beperkt en onregelmatig om aanvaard te worden als bewijzen van financiële steun in het verleden. De andere geldstortingen zijn echter niet aan betrokkene gericht of zijn niet afkomstig van de referentiepersoon en tonen bijgevolg niet aan dat betrokkene financieel gesteund wordt door de referentiepersoon”*. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de stukken die door de tweede verzoekende partij werden overgemaakt ten bewijze van het laste zijn, blijkt dat de

verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden waar zij zouden wensen voor te houden dat sedert 2010 nagenoeg maandelijks geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en haar echtgenoot aan de tweede verzoekende partij, noch dat het merendeel van de stortingen op haar naam gebeurde. Met het betoog dat stortingen gebeurden door de echtgenoot van de referentiepersoon en deze samen met de referentiepersoon op financieel vlak een huishouding vormt en de verwerende partij hiervan op de hoogte is, dat het onredelijk is te stellen dat zij niet ten laste zouden zijn van de referentiepersoon louter omwille van het feit dat het de schoonzoon (lees: zoon) van de verzoekende partijen was die de betalingen regelde in plaats van de dochter (lees: schoondochter) zelf, en dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de stortingen uitgaande van hun zoon geen rekening wordt gehouden terwijl de stortingen uit hetzelfde vermogen gebeurden, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de motieven in de tweede bestreden beslissing die er op wijzen dat slechts één geldstorting gericht was aan de tweede verzoekende partij en de andere stortingen niet aan haar gericht waren en aldus niet aantonen dat zij financieel gesteund werd door de referentiepersoon. De verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift niet dat de overige stortingen niet aan de tweede verzoekende partij gericht waren. Zij stellen enkel betreffende bepaalde betalingen dat deze gebeurden op naam van vrienden omdat zij niet steeds zelf de stortingen konden ophalen, nu zij hiervoor een heel eind dienden te rijden, dat uit alles blijkt dat deze nochtans aan hen gericht waren en er geen reden is in hoofde van de dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon) om betalingen te doen aan derden. Voormeld betoog betreft een loutere bewering. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat aangenomen kan worden dat de geldstortingen aan vrienden aan hen gericht waren. Zij verduidelijken geenszins dat zij de in de overzichten van geldstortingen genoemde derden kennen of hebben ontmoet, noch maken zij aannemelijk dat de geldstortingen aan hen gericht waren. Ook het feit dat zij een heel eind dienden te rijden, wordt niet aangetoond, noch verduidelijkt.

Gelet op de motieven in de tweede bestreden beslissing en de voorgaande vaststellingen, maken de verzoekende partijen met hun betoog geenszins aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig tot stand is gekomen. Zij tonen niet aan met welke door de tweede verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde bewijzen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.1.4.6.2. Ook met hun betoog over de neergelegde attesten van onvermogen in het land van herkomst, gaan de verzoekende partijen er aan voorbij dat de tweede bestreden beslissing, genomen naar aanleiding van de aanvraag ingediend door de tweede verzoekende partij, gesteund is op eigen motieven, die luiden als volgt:

“Attest van Republique de Serbie ‘service de cadastre et immobilier dd. 2.03.2017 en 3.04.2017 : Deze documenten spreken niet over betrokkene zelf en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van onvermogen.

Attest van Republique de Serbie ‘centre de travail social’ dd. 24.11.2016 en 3.03.2017 : Deze documenten spreken niet over betrokkene zelf en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van onvermogen.”

De verzoekende partijen stellen dat gemotiveerd wordt dat het attest van kadaster enkel zou attesteren dat zij geen onroerend goed hebben op het grondgebied van de gemeente Zitorado, doch niets zeggen over de mogelijke eigendommen/onroerende goederen elders in Servië. In de tweede bestreden beslissing kunnen deze motieven echter niet gelezen worden. De kritiek op voormeld motief is dan ook niet gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en derhalve niet dienstig. De verzoekende partijen stellen voorts dat gemotiveerd wordt dat het attest van het centre de travail social enkel attesteert dat zij geen sociale steun ontvangen hebben, doch niet stelt of zij mogelijks andere vormen van inkomsten verkregen hebben. In de tweede bestreden beslissing kunnen deze motieven niet gelezen worden, zodat kritiek op een dergelijk motief niet dienend is.

3.1.4.6.3. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de tweede verzoekende partij neergelegde bewijsstukken betreffende het ten laste zijn in de bestreden beslissing opsomt, doch dienaangaande stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de tweede verzoekende partij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke gegevens die de persoonlijke situatie van de tweede verzoekende partij betreffen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

3.1.4.7. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen de motieven van de tweede bestreden beslissing betreffende de voorgelegde bewijzen van financiële steun en de bewijzen van onvermogen niet weerleggen, noch ontkrachten, kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat de tweede verzoekende partij ten laste is van de Nederlandse dochter (lees: schoondochter) en dat het bijna maandelijks overmaken van geld door hun schoonzoon (lees: zoon) op zich reeds een bewijs is van het feit dat de tweede verzoekende partij wegens haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, noch dat het samenwonen in combinatie met de voorgelegde attesten en bewijzen van stortingen, een begin van bewijs vormt dat de tweede verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Met het enkel verwijzen naar het feit dat de tweede verzoekende partij sinds haar aankomst in België bij de Nederlandse referentiepersoon woont, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gesteld dat de tweede verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst, dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat de tweede verzoekende partij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. Bovendien wordt betreffende de samenwoning gemotiveerd dat dit gegeven op zich niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn op actieve wijze dient aangetoond te worden en dat dit niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te weerleggen.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.1.4.8. De Raad herhaalt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de tweede verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij heeft de door de tweede verzoekende partij voorgelegde bewijzen van ten laste zijn beoordeeld, doch geoordeeld dat deze niet afdoende aantonen dat zij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. De verzoekende partijen menen dat het eisen van andere documenten en het niet aanvaarden van de voorgelegde stukken een voorwaarde toevoegt aan de wet die niet voorzien is in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is en de vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert, kunnen de verzoekende partijen geenszins voorhouden dat door het niet aanvaarden van de voorgelegde stukken de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

3.1.4.9. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, noch van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen de verzoekende partijen het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

3.1.4.10. Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt :

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht dan ook werd geïncorporeerd in het Handvest, wat het belang ervan onderstreept.

Het hoorrecht houdt in dat het bestuur verplicht is om de betrokkene te horen wanneer de overheid van plan is een beslissing te nemen gericht tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

In casu werden verzoekers niet gehoord bij het nemen van de negatieve beslissing en werd hen onmiddellijk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dat verzoekers dan ook geen mogelijkheid gehad hebben om eventuele nadere informatie te verschaffen betreffende hun situatie – zoals bv. het feit dat in Servië geen nationaal kadaster bestaat – waardoor artikel 41 van het Handvest geschonden werd.

Immers, indien verzoeker zouden zijn gehoord, was verweerder mogelijks tot een andere beslissing gekomen en zou mogelijks aan verzoekers een verblijfsrecht zijn toegekend.”

3.2.2. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.3. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de tweede verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van de tweede verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De tweede verzoekende

partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De tweede verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de tweede verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De verzoekende partijen maken evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die de verwerende partij er kon van weerhouden vast te stellen dat de tweede verzoekende partij niet legaal in België verblijft of die tot een andere beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had kunnen leiden, zoals ook blijkt uit punt 3.5.3.. Zij tonen dan ook niet aan dat zij enig belang hebben bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. De verzoekende partijen lichten hun derde middel toe als volgt:

“1.

Dat verzoekers de ouders zijn van de Nederlandse mevrouw A.D. (...) en de schoonouders zijn van D.D. (...), welke beiden gevestigd zijn in België.

Dat verzoekers sedert januari 2017 bij hen wonen en zij een hecht gezin vormen. Dat verzoekers dan ook een gezinsleven hebben met hun dochter en schoonzoon.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers en hun dochter en schoonzoon vormen een gezin en wonen effectief samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Aangezien het gaat om een aanvraag voor een eerste verblijfsrecht, dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers zijn al jaren financieel ten laste van hun dochter en schoonzoon en wonen sedert begin 2017 ook met hen samen.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers teweegbrengen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

3.3.2. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.3. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

In de tweede bestreden beslissing, betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt betreffende artikel 8 van het EVRM, gemotiveerd dat het gegeven dat de schoondochter van de tweede verzoekende partij zich in België gevestigd heeft, een bevel niet in de weg kan staan, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie immers betwist wordt, dat de tweede verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partijen die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, zullen vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu voeren de verzoekende partijen aan dat de tweede verzoekende partij sedert januari 2017 bij hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon) woont en zij een hecht gezin vormen, dat zij een gezinsleven heeft met hen. Zij wijzen er op dat de tweede verzoekende partij al jaren financieel ten laste is van hen en sedert begin 2017 ook met hen samenwoont.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrenge, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het loutere gegeven dat de tweede verzoekende partij staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar zoon en schoondochter volstaat niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partijen tonen zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet (of niet voldoende) aan. De verzoekende partijen voeren aan dat de tweede verzoekende partij al jaren financieel ten laste is van hun dochter en schoonzoon (lees: schoondochter en zoon), doch uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn alsook dat er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de tweede verzoekende partij en de referentiepersoon in het herkomstland of origine, zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste was van de referentiepersoon. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partijen geenszins hebben aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de tweede verzoekende partij enerzijds en haar zoon en schoondochter anderzijds. De verzoekende partijen maken dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM in hoofde van de tweede verzoekende partij aannemelijk. Een onderzoek naar de voorwaarden uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet vereist.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven van de tweede verzoekende partij met de zoon en schoondochter, door het niet aantonen van het ten laste zijn en het niet aantonen van een bijzondere afhankelijkheidsband, kwam het de verwerende partij aldus niet toe aan te tonen in de tweede bestreden beslissing dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij als meerderjarige ascendent ten laste is van de burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog tonen de verzoekende partijen *in casu* niet met concrete gegevens aan dat de tweede verzoekende

partij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duiden geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin tonen zij aan dat de tweede verzoekende partij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat de tweede verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de tweede verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar zoon en schoondochter (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partijen tonen met hun summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen de belangen van de tweede verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar zoon en schoondochter in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

3.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de bespreking van het vierde middel blijkt dat de verzoekende partijen zich eveneens beroepen op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4.1. De verzoekende partijen lichten hun vierde middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981. Deze bepaling luidt als volgt :

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom bevelen om het grondgebied te verlaten verstrekt worden aan verzoekers, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder diende dan ook uitdrukkelijk te motiveren waarom hij het nodig vond om bevelen af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien verweerder een beslissing neemt om verzoekers, naast de weigering van zijn verblijf, ook bevelen te geven om het grondgebied te verlaten, dient hij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoekers hebben uiteraard de mogelijkheid om bijkomende stukken te verzamelen dat zij wel degelijk ten laste zijn van de referentiepersoon en een nieuwe aanvraag in te dienen.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van de formele motiveringsplicht en bijgevolg strijdig zijn met artikel 62 Vw. en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.”

3.4.2. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.4.3. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

3.4.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven bevat op basis waarvan dit wordt gegeven. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat het legaal verblijf van de tweede verzoekende partij is verstreken. De overwegingen in rechte en in feite op grond waarvan dit bevel wordt afgegeven, worden aldus geduid. De verzoekende partijen betogen nog dat deze motivering niet als afdoende is te beschouwen, en dit nu er – gelet op de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit – sprake is van een discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partijen gaan er aldus evenwel aan voorbij dat *in casu* de wettelijke grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zozeer het artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit is, doch wel het artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

De Raad benadrukt dat deze bepaling in beginsel wel degelijk voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Deze bepaling geldt weliswaar “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, doch de verzoekende partijen tonen niet aan dat *in casu* dergelijke hogere rechtsnormen in het gedrang zouden komen (zie ook de bespreking van het derde middel). Bovendien heeft de verwerende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten van de tweede verzoekende partij gemotiveerd betreffende het gezinsleven en gesteld dat het gegeven dat haar schoondochter zich in België heeft gevestigd een bevel niet in de weg kan staan, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat de tweede verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder nabijheid van de referentiepersoon, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast werd in het bevel om het grondgebied te verlaten betreffende de tweede verzoekende partij gemotiveerd dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt werd, namelijk daar haar legaal verblijf in België was verstreken alsook dat het gezinsleven een bevel niet in de weg staat daar enerzijds de afhankelijkheidsrelatie met de Belgische onderdaan wordt betwist en anderzijds kan verwacht worden dat de tweede verzoekende partij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon, er geen sprake is van minderjarige kinderen in België en er geen medische problematiek blijkt. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt aldus geenszins dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, automatisch wordt afgeleverd omwille van de weigering van verblijf, noch dat de motivering zich beperkte tot een enkele verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en/of artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen voorts niet aan op welke wijze het feit dat zij de mogelijkheid hebben om bijkomende stukken te verzamelen dat de tweede verzoekende partij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon en een nieuwe aanvraag in te dienen, aantoont dat de toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet op grond van de feitelijke vaststelling dat het legaal verblijf van de tweede verzoekende partij in België verstreken is, foutief is. Immers het feit dat de tweede verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen, neemt niet weg dat de tweede verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de tweede bestreden beslissing niet langer over een legaal verblijf in het Rijk beschikte.

De motivering van het betreden bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.4.3.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt dat de verwerende partij niet vermag op automatische wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat zij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokken vreemdeling op een andere grond nog gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, heeft de verwerende partij evenwel wel degelijk geduid waarom zij in de specifieke situatie van de tweede verzoekende partij van oordeel was dat diende te worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert zo dat de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat het legaal verblijf van de tweede verzoekende partij in het Rijk is verstreken. Bovendien heeft de verwerende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten van de tweede verzoekende partij gemotiveerd betreffende het gezinsleven en gesteld dat het gegeven dat haar schoondochter zich in België heeft gevestigd een bevel niet in de weg kan staan, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat de tweede verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder nabijheid van de referentiepersoon, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast werd in het bevel om het grondgebied te verlaten betreffende de tweede verzoekende partij gemotiveerd dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. De verwerende partij heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat het verblijf voor meer dan drie maanden aan de tweede verzoekende partij geweigerd diende te worden, besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen gegeven op basis waarvan zij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.4.3.3. Het vierde middel is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

3.5. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.5.1. De verzoekende partijen zetten hun vijfde middel uiteen als volgt:

“Dat de bestreden beslissingen bevelen inhouden om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat het legaal verblijf van verzoekers zou verstreken zijn.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verwerende partij nochtans genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers al maandenlang inwonen bij hun dochter en haar gezin en er dan ook sprake is van een gezins- en familieleven in België.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 Vw.”

3.5.2. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Het eerste middel is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.5.3. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de

vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Uit de motieven van het bestreden bevel genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij blijkt aldus dat de verwerende partij wel degelijk artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging heeft genomen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat het legaal verblijf zou zijn verstreken en dat niet blijkt of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het afleveren van dit bevel terwijl zij op de hoogte was van het feit dat zij al maandenlang inwonen bij hun dochter (lees: schoondochter) en haar gezin en er dan ook sprake is van een gezins- en familielevens in België. De verzoekende partijen weerleggen de hiervoor vermelde concrete motieven betreffende het gezins- en familielevens niet. Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de tweede verzoekende partij, zonder dat zij zich kan beroepen op een gezinsleven met haar schoondochter nu de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist, zich rechtstreeks kan beroepen op een gezinsleven met het gezin van de schoondochter. Zij toont ten aanzien van hen immers ook geen banden van afhankelijkheid aan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

3.6. De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep voor de helft ten laste te leggen van de verwerende partij en voor de helft ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van dhr. X wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij en van de tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER